Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.



SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Oktober 1902. 51de Aargang.

Kristendommens Enighed imod Sandheden.

Tale af Apostel Heber J. Grant, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 20. April 1902.

(Fortsat fra Side 273.)

Han undersøgte og bad, indtil han kunde sige: „Nu har jeg Noget i mig, som bærer Vidnesbyrd om, at Evangeliet er gjengivet til Jorden." Dette er alle sande Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd. Frelseren sagde, at hvis de, som levede i hans Dage, vilde gjøre Faderens Villie, skulde de kjende, om Læren var af Gud eller af Mennesker; og denne Mand (Oberst Thomas) tilligemed Tusinder og Titusinder af Sidste-Dages Hellige kunne sige: „Jeg er et Medlem af Guds Værk paa Jorden, fordi Gud har aabenbaret mig, at Læren er sand." Oberst Thomas bemærker iblandt Andet, at Ingen kan læse Mormons Bog med Hjertet fuld af Bøn og Ydmyghed uden at erkjende, at den er, hvad den siges at være — en inspireret Optegnelse. Han siger, at han fandt den fuld af guddommelige Sandheder, fremsatte paa en tydelig Maade. Han fandt ogsaa mange Ting i den, som bekræftede Bibelen og gjorde mange Skriftsteder let forstaaelige, som før vare utydelige, og hvorom Folk strides. Jeg vil nu læse et Vers fra Mormons Bog: „Og naar I modtage disse Ting, vil jeg formane eder til at bede til Gud den evige Fader i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og I skulle bede med et oprigtigt Hjerte, med et inderligt Ønske, med Tro paa Kristus, og han vil aabenbare eder Sandheden ved den Helligaands Kraft."

Gud har aabenbaret, at denne Bog indeholder Himmelens Sand-

heder til alle Sidste-Dages Hellige, der have fulgt denne Formaning. Jeg siger til de Sidste-Dages Hellige, at det gør Intet til Sagen, hvad Folk end maatte sige om os; lader os være ærbare og oprigtige, og lader vort Lys skinne saaledes, at Menneskene kunne se vore gode Gjerninger. Det glæder mig, at Folk, der holde Guds Bud, ere værdige og vel ansete af Alle. Ærlige Folk opdage snart vore Karaktertræk, hvad enten de tro paa Evangeliet eller ej. Medens jeg var i Japan, modtog jeg et Brev fra en Ven i London. Jeg har maaske læst dette Brev før, men ligesom god Sang mister det Intet ved Gjentagelse. Det begynder saaledes: „Kjære Heber! Dit lange og indholdsrige Brev, dateret den 10., er modtaget. Du veed fra vort lange og intime Venskab, at jeg altid har beundret den religiøse Alvor og Oprigtighed, som Medlemmerne af det Samfund, du tilhører, lægge for Dagen. Jeg har i private Samtaler ofte udtalt, at det eneste religiøse Samfund, hvis Tilhængere ifølge min Kundskab efterlevede deres Trosbekjendelse, var „Mormonerne" i Utah. Og dette er sandt; det indgiver En Agtelse for dem, selv om man ikke har mindste Tro paa selve Lærdommen. Det Folk, du tilhører, bringer sine Trosanskuelser i praktisk Anvendelse i det daglige Liv; og jeg kan heller ikke indse, at en Person, som har en saadan Tro, kunde handle anderledes, dersom der da i det Hele taget findes Noget i en Religion, der belærer om det Evige."

Vi have ikke alene en Tro, der indbefatter Evigheden og belærer os om en fremtidig Tilværelse, men vi have den Kundskab fra Gud, at vi ere Medlemmer af Kristi Kirke, og at Evangeliet er gjengivet til Jorden. Hvilke retskafne Mænd og Kvinder burde vi ikke være med den Kundskab brændende i vore Hjerter? Vi burde være dadelfrie. Vi burde leve saaledes, at Verden kunde give os det samme Omdømme og den samme Ære, som min Ven har gjort. Hvem er denne Mand? Da han skrev dette Brev, forestod han et Aktieselskab, som var udbredt over hele Landet, og som ejede en Kapital paa 770,000,000 Kroner. Han er altsaa en fremragende Forretningsmand. Han boede en Tid i denne Stad og fik Kosten i min Moders Hus i 6 Maaneder. Han var vel bekjendt med Brigham Young, Daniel H. Wells og andre af vore fremragende Mænd. Han var ogsaa Guvernør Axtells intime Ven; og da denne blev udnævnt til Guvernør i Utah, skrev min Ven til mig, at Guvernør Axtell kom til Utah som en Ven, at han havde fortalt ham om de Løgne, der vare udspredte om os, og at han vilde komme hertil med betydelig Kundskab om vort Folk. Guvernør Axtell kom hid, og han var Guvernør for hele Folket, ikke for nogle Faa, saaledes som nogle af hans Forgængere havde været; men han forblev ikke hos os ret længe. Vore „kristne" Venner rejste til Washington og fik ham forflyttet, fordi han var hele Folkets Guvernør — den første, vi havde haft i lang Tid, og det varede længe, førend vi fik en anden god

Mand i hans Sted. Disse Dage ere forbi, og vi nyde nu Fred og gjøre Fremskridt, hvilket glæder mig. Vi finde mange Mennesker, som før vare fulde af Had og Bitterhed, men som i Dag ere vore Venner; dog ere de fleste af vore gode, fromme og ærværdige Venner ikke blevne meget bedre. Jeg hørte mange af deres løgnagtige Beskyldninger i Japan; men jeg siger til de Sidste-Dages Hellige: „Bekymrer eder ikke derom. Gjør Guds Villie, og jeg lover eder da Jesu Kristi Vidnesbyrd; Kundskaben om Evangeliet skal tiltage hos eder Aar efter Aar og styrke eders Forstand, og eftersom Herrens Værk skrider fremad, og den lille Sten, der var afhugget fra Bjerget uden Menneskehaand, ruller frem for at opfylde hele Jorden, skulle I, hvis I ikke forlade Guds Befalinger, annamme en Plads i Guds Rige; men hvis I overtræde Guds Bud, ville I falde fra og ikke arve det evige Liv, Guds største Gave til Menneskene. At Gud vil hjælpe os til at være trofaste, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Dommer Powers' Vidnesbyrd om „Mormonerne".

(Efter „Bikuben".)

Vi gjengive omstaaende en korrekt Oversættelse af Dommer Orlando W. Powers' glimrende Aabningstale ved Foreningen The Benevolent Protective Ordrer of Elks Konvention i Tabernaklet i Salt Lake City i Begyndelsen af August Maaned. Hr. Powers kom til Utah for 15 Aar siden; hans Praxis som Sagfører er meget stor, og han bliver med Rette anset for at være en af Amerikas dygtigste Advokater. Han er ogsaa en udmærket Taler og blev uden Tvivl derfor valgt til at holde Aabningstalen ved ovennævnte Forenings Konvention. Nævnte Orden tæller Tusinder af Medlemmer i Unionens forskjellige Stater og afholder en Gang hvert Aar et Generalmøde. Næste Generalmøde eller Konvention vil finde Sted i Baltimore, Maryland.

Hr. Powers er ikke „Mormon" og har aldrig været det; derfor burde hans Vidnesbyrd om „Mormonernes" Gudfrygtighed, Oprigtighed, Ærlighed, Velgjørenhed, Stræbsomhed, faste Karakter og store Gjæstfrihed, finde Gjenklang hos dem, som ikke ere af vor Tro, og som sjælden høre Andet om „Mormonerne" i Utah end de Usandheder, som deres Præster i Tale og Skrift udslynge mod de Sidste-Dages Hellige.

Dommer Orlando W. Powers' Tale,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, den 11. August 1902.
Oversat af Axel Jørgensen.

Brødre „Elks" og mine Damer og Herrer! Ligesom talrige Vandløb, hvis Kilder ligge mange Mile fra hverandre, efter en lang Rejse mødes og forenes i Havet, saaledes kunde man ogsaa passende sige, at I efter en lang Rejse have mødt tilsammen. Norden giver Syden Haandslag. Det gyldne Vestens Sønner hilse Børnene fra Atlanterhavets Kyster. Yankeens Dialekt taber sin haarde Klang, idet den forenes med Sydens melodiske Stemmer. Alle ere grebne af Øjeblikkets Stemning; Sindet er fuldt af Broderskabsfølelse og Hjerteslaget patriotisk amerikansk.

Vi bo i et stort Land. Vore Forfædre lagde Grundvolden til en stor Nation, da den amerikanske Republik blev dannet. Og det er aabenbart Hensigten, at denne Nation skal sprede Civilisation og Kristendom ud over den ganske Verden og oplyse selv det mørkeste Land med Frihedens Fakkel. I, som have rejst en Del, kunne gjøre eder et Begreb om dette Lands uhyre Størrelse, og hvor mange skjulte Betingelser det gjemmer. I have rejst over Sletterne, hvis Jordbund for Tiden befinder sig i en Spædhedstilstand, men som endnu vil frembringe en yppig Plantevæxt. I have passeret gjennem Porten i de Bjerge, der som en Vold omgive disse Dale. Et Udslag af menneskelig Geni satte eder i Stand til at fare med lynsnar Hurtighed over de skyggefattige Sletter, over hvilke Pioneren sled og stræbte, og hvor svage Kvinder i trange Tider med Møje og Besvær skøde de tunge Haandkarrer fremad mod Klippebjergene, hvor de lagde Grundvolden til denne unge, men betydningsfulde Stat (Utah). Idet I lod Blikket glide ud over denne Dal, saa' I overalt frugtbare Marker, smilende Haver, smukke Byer, venlige Hjem og alle Tegn paa en fremadskridende Kultur. Da Nybyggerne under Brigham Youngs Ledelse først saa' den store Saltsødal, mødte Øjet intet Andet end den vilde Salviebusk paa den golde Jordbund, som her laa indsvøbt i Naturens vilde Ensomhed. Men hurtigt skrede de til Værks, gik op i Bjergene og tvang Vandløbene ud af deres naturlige Leje og ledte det livgivende Vand ud over det tørstige Land; og som med et Trylleslag forandredes denne Ørken til en Rose, og den store Stilhed afløstes af Handelens og Trafikkens Travlhed og Larm.

Vandet er for Jordbunden som det livgivende Blod for Mennesket. Vandet omtryller Ørkensandet til frugtbare Haver. Stød Staven mod Klippen, som Moses i sin Tid gjorde, og led Vandet ud over de med Salviebuske bevoxede Sletter, som I nys have passeret, og frugtbare Agre, Landsbyer og Stæder ville skyde frem. Der kan være delte Meninger med Hensyn til det Forstandige i at udvide vort Herredømme

til fjærnt bortliggende Øer; men det bør ikke mangle paa Enighed, naar det gjælder om at øge Millioner af frugtbart Land til Nationen, som kan give de store Stæders tusinde Smaakaarsfolk deres egne Hjem og en mere lykkelig Tilværelse. Og denne indenrigske Udvidelse af Landarealet kan iværksættes ved det kunstige Vandingssystem. Det er ikke nogen personlig Sag. Det er et Arbejde, som ikke alene vedrører en By eller en Stat. Nej, det er en Nationalsag af stor Betydning paa samme Maade, som Kanalen gjennem Landtungen mellem Syd- og Nordamerika er et nationalt Foretagende. Jeg udtrykker disse Tanker i Haab om, at I ville tage dem med hjem og række denne værdige Sag en hjælpsom Haand. Og husk paa, at det er ikke et Foretagende, der kræver den samme Ledelse, som Krigsbrug medfører. Det er en Fredens Gjerning, som — naar den med Tiden fuldbringes — vil herliggjøre Nationen.

Se omkring eder! Og naar I med egne Øjne betragte det, som allerede er blevet udført, kunne I gjøre eder et Begreb om, hvad der fremdeles kan blive gjort. „Mormonerne" tappede Vandløbene, og I kunne nu se Forandringen. Der, hvor før den vilde Salvie florerede, bølger nu Hveden. Der ligger her et helt Kejserrige, som kun venter paa at blive taget i Besiddelse af Menneskets erobrende Haand. Der er her et større Landareal, besiddende alle Frugtbarhedens Egenskaber, end noget Rige, som den største af alle Krigere undertvang. Disse store Regioner ville med Tiden blive tæt befolkede. Deres Mænd og Kvinder ville blive de højeste Typer paa amerikansk Manddom og Kvindelighed. Det er paa Egne som disse, at Menneskene have Lejlighed til at tilegne sig den største Grad af Fuldkommenhed. Saaledes lærer Fortidens Historie os, og det vil gjentage sig i Fremtiden.

Det er til dette Forjættelsens Land, at vi byde eder velkommen. Ja, vi byde eder velkommen i denne By og i denne Stat, hvor sand Fattigdom er ukjendt. Vi byde eder velkommen til et Land, hvor Lejlighed gives til at høste Flidens og Stræbsomhedens Belønning. Vi byde eder velkommen til Amerikas store døde Havs Dal, hvis Bølger en Gang beskyllede en Kyst, som laa 1000 Fod over eders Hoveder, og i hvis Barm skjules Tidernes Mysterier. Vi byde eder velkommen til en Stat, som raader over mangfoldige gjæstfrie Hjem, i hvis Høje favnes det gule Metal, og hvis Dale, ophøjede en Mil over Havfladen, kysses af en Luft, der er ligesaa ren og skjær som Sukket fra det spæde Barn. Til dette Land ere I komne som Gjæster, og vi haabe, at saa længe I forblive her, ville I føle, som om Jorden og al dens Overflødighed var eders.

Det er vort Ønske, at I skulle lære Folket her at kjende og holde af dem. Tillad mig at sige her i dette store Tabernakel, som er opført til Gudsdyrkelse og af Utahs mest fremragende Kirkesamfund

velvilligt overladt til vor Afbenyttelse, — lad mig sige, sagde jeg, som En, der staar udenfor „Mormon-Samfundet“, at det er mit Ønske, at I maa lære „Mormonerne“ at kjende og holde af dem. For Aar tilbage, da Striden her i Utah var paa det højeste, faldt der mange skarpe Udtalelser om „Mormonerne“, og meget af det, som blev sagt, var ubegrundet og uretfærdigt. Der findes ikke paa hele Jordens Overflade et mere gjæstfrit og mere imødekommende Folk end „Mormonerne“. Jeg er ikke bekjendt med noget Samfund, som sørger med større Omhu for de Fattige og Nødlidende, og ingensteds har jeg set gamle Mænd og Kvinder blive behandlede paa en mere hensynsfuld Maade. Deres Tro er deres egen, og paa den have de Krav. Vi ville overlade til Theologen at afgjøre, om de have Ret eller Uret. Vi vide i alle Tilfælde, at de ere oprigtige. De skarpe Kanter, som tidligere Stridigheder frembragte, ville med Tiden blive afslebne; thi „Mormoner“ og de, som ikke hylde deres Trosanskuelser, have sluttet sig sammen med det Maal for Øje at gjøre Utah til Klippebjergenes Mønsterstat. Vore Børn lege sammen, og vore Sønner og Døtre gifte sig med hverandre, enten vi saa synes om det eller ej. Vore unge Mænd have fægtet Skulder til Skulder, og deres Blod har blandet sig i Forsvar af Stjernebanneret, som vor Orden ser op til med den dybeste Æresfølelse. Vi her i Utah kunne udarbejde vor egen Frelse.

Paa samme Tid, som vi ønske at lære Folket bedre at kjende her, ville vi ogsaa gjerne se, at Utahs Beboere lære vor Orden at kjende, nemlig The Benevolent and Protective Ordrer of Elks. Vor Orden gjør ikke Indgreb i Nogens Religion, og der stilles ikke dens Medlemmer noget Krav, som er i Modstrid med deres borgerlige Pligter. Vort Alter, hvorpaa Bibelen er fremlagt, er draperet med Sjerner og Striber, og de, som tilbede foran dette Alter, blive lærte at frygte Gud og elske deres Land. Vort Løsen er: Gud og vort Fødeland! Vi nære den dybeste Ærefrygt for Skaberens Majestæt og Visdom, og vi indplante Kjærlighed til Fædreland og Frihed i vore Medlemmers Hjerter. Vort Maal er at gjøre Godt og sky det Onde. Vor Stræben er at ophøje og ikke fornedre. Vort Øre er saaledes stemt, at vi øjeblikkelig høre den Nødlidendes Klage; og naar vi med den højre Haand udføre en Kjærlighedsgjerning, lade vi ikke den venstre vide Noget om det. Rang eller Formue er ikke Maalet, hvorefter vi bedømme vore Medlemmer. Vi bedømme en Mand efter hans Mandighed og efter den Guddommeligheds Gnist, som oplyser Sjælen. Eftersom vi saaledes bestræbe os for at bringe Menneskeheden opad til en højere Kultur, er der ingen Aarsag for nogen Kirke til at frygte for vor Indflydelse, og Ingen behøver at skamme sig ved at gaa igjennem vore Porte. Til Trods for, at vore Bestræbelser kun ere svage, og mange af os falde ved Vejsiden, ville alligevel vore forenede Anstrengelser for at frembringe

renere og ædlere Manddom, en højere Tankegang og værdigere Handlinger, hjælpe til at svinge Kristendommens og Civilisationens Pendul og fremskynde Millenniet, naar menneskelig Uretfærdighed vil ophøre at herske, og Valgsproget vil blive: Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!

Gud give, at denne vor store Loges Samling maa blive ledet paa en viis Maade og udøve en gavnlig Indflydelse paa Verden. Her, hvor den majestætiske Sol, idet den dukker frem i Horisonten, kysser Bjergtoppene et Øjeblik tidligere, end den kaster sit Straaleskjær over Østens lavere Egne, — her, hvor denne Dagens Konge ved Aftentide dvæler, før han omgiver sig med sit Purpurbælte og samler sit kongelige Gevant omkring sig, — her, hvor Luften mættes af Helbred og Styrke, og hvor Kildens krystalklare Vand giver Blodet nyt Liv, — her, hvor Bjergpassene efter Solnedgang sende et kølende, vederkvægende Pust ud over Dalen, og hvor Skaberens Almagt og Majestæt tydelig lægges for Dagen, — her er Stedet, hvor I kunne modtage nye inspirerede Indtryk, der kunne lede til fornyet Iver for Gud og vort Fædrelands Interesser.

Et glad Ansigt er noget af det mest opmuntrende efter Himlens Sollys. Man tager ikke Fejl af det, — de klare Øjne, dets lyse Smil og hele Udtrykkets Renhed, — alt vidner om, hvad der er indenfor. Hvem har ikke følt dets livgivende Indflydelse. Et Blik paa dette Ansigt hæver os ud over det Forgjængelige mod Haabets Rige. Et glad Ansigt i Huset vil gjøre Alt lyst og muntert. Det kan være ganske almindeligt, og dog er der noget i det, som vi føle, men ikke kunne forklare os, idet dets muntre Smil kommer os i Møde; det virker næsten som et magisk Trylleri, og vi vilde ikke bytte med al den sjælløse Skjønhed, som nogensinde prydede en Skabning paa Jorden.

Maaske det kun er et lille Barneansigt, men det skinner saa meget klarere, at det fordriver enhver Skygge. Maaske det er den Ældres rynkede Ansigt, men det er os derfor kun kjærere og ikke mindre opmuntrende. Vi nære den Tanke, at vi maa beholde et saadant Ansigt hos os saalænge som muligt, thi Hjemmet føler, at det taber noget af sin Glands, naar det er borte. Og har det først forladt os, blive vi blødgjorte i Erindringen om vor egen stive og haarde Natur, og i sorgfulde Stunder fremstiller sig for vore indre Blikke disse livgivende Træk og sprede de mørke Skyer, som havde draget hen over os, og Vejen synes mindre tung.

Gud velsigner et glad Ansigt; og den Verden, hvori vi leve, vilde være mørk uden dette Sjælens himmelfødte Lys.

Den 1ste Oktober 1902.

Flere Guder.

Ifølge Referatet af et Foredrag, som blev holdt for de presbyterianske Lærere af en af deres ledende Mænd, Hr. Clemmensen, optog han Emnet „Flere Guder" og affærdigede det med den Mening: „Naar man læser, at han er Gudernes Gud, saa maa det forstaas, at Gud er over alle Afguder." Det, som her hentydes til i Skriften, findes i 5. Moseb. 10: 17: „Thi Herren, eders Gud, er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne; den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som anser ikke Personer og tager ej Gaver." Ogsaa Salmisten David udbryder: „Takker den Guders Gud, thi hans Miskundhed er evindelig. — Takker den Herrers Herre, thi hans Miskundhed er evindelig" (Sal. 136: 2, 3). David siger videre: „Jeg vil takke dig af mit ganske Hjerte; jeg vil synge dig Salmer for Guderne" (Sal. 138: 1). Den 82 Salme begynder saaledes: „Gud staar i Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guderne." Jesus selv hentyder til den samme Salme, hvor der staar: „I ere Guder, og I ere alle den Højestes Børn," og forkyndte dernæst, at dette hentydede til „de Guder, til hvilke Guds Ord skete", og tilføjede: „Skriften kan ikke rokkes" (Joh. 10: 34 o. s. v.). Paulus siger i sit første Brev til Korinthierne, at der var ikke alene „saakaldte Guder, være sig i Himlen eller paa Jorden", men tillagde, „der er mange Guder og mange Herrer" (1. Kor. 8: 5).

Paa en yderst affejende Maade tilsidesætter den presbyterianske Kritiker dette og meget mere, som kunde fremhæves fra Skriften, og udlægger det til den Betydning, at Herren er en Gud over „alle Afguder". Er det i Overensstemmelse med Sandheden? Staar den Almægtige i Guds Menighed og dømmer midt iblandt „Afguderne"? Vare de „Afguder", til hvilke Guds Ord skete? Prisede Salmisten den evige Gud og tilbad ham i „Afgudernes" Nærværelse? Er Herren, eders Gud, „Afgudernes" Gud? Erklærede ikke Frelseren, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud „er ikke de Dødes Gud, men de Levendes" (Matth. 22: 32). Ere Afguderne levende Guder, eller ere de slet ikke Guder?

Presbyterianerne forklare jo selv, at Faderen er „Gud", at Sønnen er „Gud", at den Helligaand er „Gud"; at de ere tre Personer hver for sig, og at de adskille sig fra hverandre i flere Henseender. Udgjør det da ikke tre klart betegnede Guder? Deres Forsøg paa at bevise, at de ikke ere tre, men een, er fuldstændig mislykket for dem. Intet Sprog

kan være mere modsigende, vildledende og latterligt end saadanne theologiske Læreres Anstrengelser for at forene de største Selvmodsigelser, som have udviklet sig i deres unaturlige Meningssærheder om Guddommen. Han er, sige de, kun eet Væsen uden Legeme eller Bestanddele, og dog bestaar han af tre Personer, af hvilke een besidder Legeme og Bestanddele. Alle tre ligne aldeles hverandre, men alligevel ere de alle forskjellige indbyrdes. Gud er uden Form eller Billede, Udstrækning eller Begrænsning, idet han er en Aand lignet ved Menneskets Aand; ikke desmindre er Menneskets Aand i hans Legemes Skikkelse.

Lad der nu ikke blive nogen Misforstaaelse angaaende „Mormonernes“ Lære om „Flere Guder“. Vi tilbede een Gud, Jesu Kristi Fader. Han er vor Fader, som han ogsaa er vor Gud. Ham bede vi til i Jesu Kristi Navn under den Helligaands Vejledning og Inspiration. Vi tilbede ikke noget andet Væsen. Personer, udover den hellige Treenighed, nævnet som Guder, ere fremsatte i en underordnet Mening overfor det Æresnavn, som bæres af den evige Fader, hvilken er „Gud over Alle“. Faderen, Sønnen og den Helligaand ere een Gud med den Forstaaelse, at de ere eet i Fuldkommenheden af guddommelige Egenskaber, men hver for sig som Personlighed er Gud. Om tre Personer kunne blive eet efter denne Forstaaelse, da kan hvilket som helst Antal Personer, som naa Fuldkommenhed, blive eet paa samme Maade. Jesus forstod dette og bad, at Apostlene og Alle, som antoge ham gjennem deres Ord, maatte blive eet, „ligesom han og Faderen vare eet“ (Joh. 17).

Herren sagde til Moses, at han vilde gjøre ham til en „Gud over Farao“ (2. Moseb. 7: 1); men om Farao eller nogen Anden havde tilbedt Moses, vilde de have gjort sig skyldige i Afguderi. Jesus besad „al Guddommens Fylde legemligen“ (Kol. 2: 9). Alle, som opnaa den fuldkomne Herlighed og Magt som „den Højestes Konger og Præster“ med Faderens Navn skrevet paa deres Pander“, ville blive „Kristi Medarvinger“ og regjere med ham evindelig (Aab. 14: 1).

Alt vil blive deres. De ville blive Guder, ja, Guds Sønner, eftersom de ville have Herredømme over alle Ting, skue Faderens Ansigt og være ham fuldkommen lig. Men ligesom Sønnen er ophøjet over dem alle, ville de blive undergivne den Almægtige, Gudernes Gud, som „er over Alle“, og saaledes vil det blive for evigt.

Vi tro, at den, som har modtaget Kristi Lære, som er blevet retfærdiggjort formedelst den Helligaand og gjennem Lydighed har beredt sig til at arve den celestiale Herlighed og erholde den evige Krone, vil regjere over alle sine egne Efterkommere tillige med dem, som Faderen vil underlægge ham; og han vil blive en Gud for dem. Men han og de ville tilbede og tjene den evige Fader, Gudernes Gud og Herrernes Herre, gjennem alle Tider og i al Evighed. Hovedet for den menneske-

skelige Familie paa denne vor Klode er Stamfaderen Adam, under hvilket Navn han kjendtes, medens han levede her i Kjødet. I Opstandelsen, efter at Forløsningsværket er fuldbyrdet, og Jesus selv underlægger sig Faderen, som lagde alle Fjender under hans Fødder, vil denne store Patriark, den Gamle af Dage, staa i sin egen Plads som Hoved for alle sine Efterkommere. I denne Opfattelse vil han blive deres Gud og som saadan være den, der med Visdom, Magt og Intelligens vil styre denne Del af den store Elohims Familie. Elohim, Gudernes Gud, ville de vise al skyldig Ærbødighed, Tro og Lydighed; og Adam og hele hans Slægt ville ære og tilbede ham som deres Gud, og saaledes vil Elohim være den Højeste i alle Verdener foruden Ende. (Efter Deseret News.)

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Valdemar Jensen fra Goshen, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 20. September og beskikkedes til at arbejde i Aalborg Konference.

Afløsning. Ældsterne Emil J. Isaksen og Bengt P. Textorius ere hæderlig afløste efter vel udført Missionsarbejde i Malmö Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Et Vidnesbyrd fra Himlen.

(Fra Kirke-Nyheder i Deseret News.)

Fra Black, Titus Co., Texas, skriver Broder T. P. Webb i et Brev, dateret 20. August, bl. A. Følgende:

„Dersom De vil give mig Plads for nogle faa Linier i Bladet, saa vil jeg meddele Deres Læsere Noget af Interesse, til hvilket der er levende Vidner. Nogle „Mormon-Ældster" kom til vor Nybygd, og jeg tænkte kun godt om dem i nogen Tid. Men snart efter fattede jeg den Bestemmelse, at jeg vilde sætte en Stopper for deres Arbejde. Saa sadlede jeg min Hest og red omkring den halve Dag for at samle en ligesindet Hob, som kunde drive Ældsterne ud af Byen, og vi bestemte en Plads til vort Mødested. Ældsterne befandt sig netop denne Aften hos min Svigerfader. Da vi imidlertid skulde samles, var der kun mødt 14 Personer, endskjønt 40 havde lovet at komme tilstede. Vi rede en Mil for at hente en Mand, som ogsaa havde lovet at indfinde sig, men da vi ankom til hans Hjem, undskyldte han sig og sagde, at han var ikke i Stand til at komme. Medens vi rede hen ad Vejen, affyrede vi et Prøveskud af vore Revolvere, og da vi naaede op til Skillevejen, blev der gjort Holdt. Samtalen drejede sig om, hvorledes

Sagen skulde gribes an. Nogle ønskede at faa fat i min Svigerfader og gjennemprygle ham, fordi han havde huset Ældsterne, medens Andre gjerne vilde prygle Ældsterne alene; men jeg vilde ikke høre paa nogen af dem; mine Tanker vare i Øjeblikket kun henvendte paa at meddele Ældsterne, at de skulde forlade Egnen.

Vi rede da videre til omtrent 40 Skridt fra den gamle Mands Hus, hvor Ældsterne opholdt sig. Medens vi stode her og tvistedes om, hvem der skulde gaa og sætte vore Planer i Udførelse, faldt pludselig et kraftigt Lysskjær over os. Da jeg stod midt paa Vejen og frygtede for at blive set fra Huset, traadte jeg over mod Gjærdet og saa' op i det samme. Mine Øjne blændedes ved Synet af Noget, der havde Lighed med en mægtig Ildkugle, og Ildfunkerne spredtes bag efter den. I Løbet af faa Sekunder forsvandt Lyset, og derefter hørtes forfærdelige Drøn i Skyerne; da jeg blev fattet og skuede omkring mig, var den hele Hob, som fulgte mig, forsvundet undtagen een. Alt dette skete omtrent Kl. 3 om Natten, medens Lysene og Drønene bleve sete og hørte videre i en Afstand af 3 danske Mil. Men endnu faldt det mig ikke ind, at Skaberen kun derved tænkte paa at advare os om, at disse Ældster vare Guds Mænd. En Maaned senere traf jeg sammen med en af de Mænd, som vare med os i denne skrækindgydende Nat. Vi begyndte at tale om „Mormonerne“, og han indskjød, at fra denne Nat havde han lovet sig selv ikke mere at forfølge dem.

Det følgende Efteraar forlod jeg Alabama og rejste til Texas, hvor jeg forblev i sex Aar. Efter dette Tidsrum rejste jeg tilbage til samme Sted og havde i den mellemliggende Tid tilhørt Baptisternes Samfund. Jeg gjensaa min gamle Moders Fødeegn, men havde endnu ingen Brug for „Mormonerne“, uagtet alle min Hustrus Slægtninge havde forenet sig med de Sidste-Dages Hellige og vare flyttede over til en anden Del af Landet, hvor der fandtes en Gren af Kirken. Naar vi mødte hverandre, saa ønskede jeg helst at undgaa Samtale om „Mormonismen“; dog efter nogen Tids Forløb besluttede jeg alligevel at undersøge deres Lære. Jeg læste Bibelen og bad til Gud, at han vilde skjænke mig Vidnesbyrd og Forstaaelse om, hvad jeg læste; og herefter vil jeg altid i mine Tanker prise min himmelske Fader, fordi han ledte mig til at kjende Sandheden. Det er mit Haab, at dette Vidnesbyrd maa blive til et Lys for Mange, thi fem levende Vidner kunne i Forening med mig bevidne Sandheden af disse Scener, vi saa' hin Nat.“

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

(Verden i Almindelighed og mange af dens Lærde, som i Hovmod eller Uvidenhed forkaste Vidnesbyrdet om Guds Tilværelse, ynde som Regel at tale om Sanseforvildelser, Hallucinationer, Udslag af overordentlige Naturfænomener o. s. v., naar Nogen paaberaaber sig at have modtaget tydelige Tilkjendegivelser fra et styrende Forsyn. Ikke

destomindre beviser ovenstaaende Vidnesbyrd (i Forbindelse med saa mange andre fra denne Tid) paa en utvetydig Maade, at Gud er den samme i Dag som i fordums Dage. Og naar f. Ex. Paulus i sin Tid blev slaaet til Jorden af den Almægtiges Kraft, fordi han kun aandede Ødelæggelse og Død over Jesu Disciple, saa ønsker ovennævnte Brevskriver at give et noget lignende Vidnesbyrd, om, at Herrens Kraft er ikke forkortet til at advare og standse Forfølgelsens Haand, naar han ønsker at bevare sine udsendte Tjeneres Liv fra Ulykker, Farer og Ødelæggelse. Red.)

Mange Profeter.

(Efter Deseret News.)

Det Faktum, at Raadgiverne i det Første Præsidentskab og de tolv Apostle blive opholdte i Kirkens Generalkonferencer som Profeter, Seere og Aabenbarere, har bragt nogle af vore Venner i England i en Smule Forvirring. De have dannet sig den Ide, at Herren paa en og samme Tid kun kan have een Profet paa Jorden, men at, naar denne f. Ex. skulde afgaa ved Døden, kan en anden blive udkaaret i hans Sted. Deres Ide kommer derfor i Modstrid med den Kaldelse og Fremgangsmaade, som ovenfor er henført til.

Vanskeligheden ligger i den Forestilling, som de gjøre sig selv. Det er ikke i Overensstemmelse med Skriften, at Herren kun skulde have een Profet paa Jorden ad Gangen. Det gamle Testamente taler om „Profeternes Skole" (Sam. 19: 18) og „Profeternes Sønner", og da Moses blev underrettet om, at to Mænd, Eldad og Medad, profeterede i Israels Lejr, og Josva sagde til ham, han skulde forhindre dem deri, svarede han: „Gid alt Herrens Folk var Profeter og Herren vilde give sin Aand over dem" (4. Moseb. 11: 29). Det nye Testamente underretter os om, at Gud „har sat i Menigheden først Apostle, for det andet Profeter" (1. Kor. 12: 28). Profeterne tilligemed de andre inspirerede Embedsmænd bleve givne „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder" (Eph. 4: 11—13).

Der er paa Jorden kun een Mand ad Gangen, som holder Nøglerne til den beseglende Magt og det profetiske Embede og staar som Hoved for hele Kirken for at modtage Aabenbaring til dens Ledelse og Embedernes Forvaltning. Men derfor kan der godt være mange Profeter i Kirken, begavede med Profetiens Aand, som er „Jesu Vidnesbyrds Aand" (Aabenb. 19: 10). Det er en af de Gaver, som tildeles dem, som søge den, og det er en af de Begavelser, som Apostlen Paulus i

hans Dage tilraadede de Hellige at „tragte efter“ som en af de vigtigste og fordelagtigste blandt de aandelige Gaver.

Ifølge Aabenbaring fra Gud i vore Dage angaaende Præstedømmets og Præsidentskabets Orden bestaar Kirkens Første Præsidentskab af tre Personer, nemlig Præsidenten, der er kaldet til at være „en Profet, Seer og Aabenbarer“, samt hans to Raadgivere. Disse staa ved hans Side for at tage Del i Udførelsen af Præsidentskabets Pligter, og af denne Aarsag blive de tillige opholdte som Profeter, Seere og Aabenbarere. Disse tre Personer skulle være eet i deres Raadsbeslutning, Opfattelse, Forvaltning og Ledelse af Kristi Kirkes Anliggender i hele Verden.

De tolv Apostle, der sædvanlig ere et omrejsende præsiderende Højraad og udrustede med Myndighed til at opbygge Kirken og ordne dens Anliggender under Bestyrelse af Kirkens Første Præsidentskab, besidde den præsiderende Authoritet over Kirken i hele Verden i det Tilfælde, at Kirkens Præsident dør eller bliver afsat af en eller anden Grund, og overtage derfor midlertidigt Bestyrelsen af Kirken, indtil et Første Præsidentskab af tre præsiderende Højpræster, „valgte af Samfundet og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bønner“, er gjenoprettet. Naar de tolv Apostles Raad handler i denne Egenskab, danner det et Kvorum (udvalgt Forsamling), der i Myndighed og Magt er ligt med de tre før omtalte Præsidenter (Pagtens Bog 107: 22, 24).

Det er tildels af denne Aarsag, at Raadgiverne i det Første Præsidentskab og de tolv Apostle i Forening blive opholdte ved Kirkens Konferencer som Profeter, Seere og Aabenbarere, saa at de kunne være i Stand til at handle i hele det Omfang, Nødvendigheden kræver, og deres inspirerede Lærdomme blive modtagne af Kirken som Guds Ord. Derfor lade vi ikke af Syne, at der kan være mange Profeter paa Jorden paa en og samme Tid, selv om de ikke ere beskikkede til at beklæde nogen Embedsstilling i saa Henseende. Guds Ord til dem gives for deres eget Bedste og for at staa dem bi i Udførelsen af enhver Pligt i Kirkens Tjeneste.

Den Helligaand er Profetiens Aand, thi den bringer ikke alene de forbigangne Ting til Erindringen, men viser tillige dem, som besidde den, de tilkommende Ting. En Profet er i Ordets virkelige Betydning dog een, som meddeler Guds Ord til dødelige Væsener, hvad enten det angaar det Forbigangne, det Nærværende eller det Tilkommende. Jesu Kristi Kirke i de sidste Dage er saaledes organiseret, at den ikke kan forfejle sit Maal eller omstyrtes; ej heller vil den nogensinde mangle Authoritet til at modtage og forkynde den Allerhøjestes Ord og Villie for Folket.

Et eneste Ord.

Et eneste Ord maaske udtalt i Vrede og Heftighed, naar man næppe selv veed, hvad man siger, — hvilken Virkning har det ikke. Det stikker som Naale gjennem vore ømmeste Følelser, og vi tage uvilkaarlig Afstand fra den, som har udtalt det.

Et eneste Ord kan aabne en Afgrund for os, hvori vi gysende stirre, og om ogsaa Tiden lærer os at glemme og tilgive, saa vil der dog af og til findes Øjeblikke, da det stygge Ord gjenlyder i vort Øre.

Ja, Tungen, det lille Lem, besidder stor Betydning.

Og omvendt, et eneste godt Ord, — hvilke gode Frugter formaar det ikke at udvise?

Et eneste Ord, udtalt i rette Tid og med den rigtige Forstaaelse, læger Smerten og stiller Stormen i vort Indre, naar vi føle Bølgerne gaa højest.

Hvor velsignet er ikke et saadant Ord?

Vi længes efter det i de Tider, hvor Skjæbnen lægger sin tunge Haand paa os, naar en dyb Sorg trykker os til Jorden, og vi synes ikke at være i Stand til at udrette mere. Hvor sukker da ikke Hjertet i os efter et kjærligt Ord fra en oprigtig og medfølende Sjæl.

Vi burde ofte have et godt Ord paa Læben overfor vore Medmennesker; det ejer Trolddomskraft, det aftørrer Taarer og stemmer det mørke Sind lyst.

Der findes ogsaa en anden Slags Ord. Med et eneste saadant kunne vi røbe en vigtig Hemmelighed, vi kunne forraade Venner derved; et Ord, — det gaar saa raskt fra os, og det har dog saa uberegnelige Følger. Et Ord, een Gang udsluppet vore Læber, tilhører os ikke mere.

Men hænder det, at vi komme til at gjøre ondt dermed, saa opsæt ikke med at tage det tilbage strax, inden det gaar videre fra Mund til Mund og slaar Rod.

Et Ord kan ødelægge vor Livslykke og bryde ned, hvad der er bygget op; men et Ord kan ogsaa lægge Grundvolden til et nyt og bedre Liv.

Lad dem forblive usagte, — alle de Ord, som saare, bedrøve, krænke og udsaa den daarlige Sæd, uden at kunne retfærdiggjøre den, fra hvem de komme.

Exemplets Magt.

„Hvorledes skal jeg opdrage min Søn, saa han bliver et godt Menneske og følger den rette Vej?" spurgte en Fader en Gang en fornuftig Mand.

„Ved at gaa den selv," var det vise Svar.

Dette minder om den gamle Lods, der var ude at more sig med Sejlads i Skjærgaarden sammen med sin Søn, hver i sin lille Baad. Da det begyndte at blæse, og Mørket faldt paa, raabte Sønnen til ham:

„Far, nu maa du sejle først og vise mig Vejen!"

Først da forstod Faderen, hvor let det kunde gaa galt med Sønnen.

Dersom Fædrene altid erindrede, at deres Sønner komme sejlende efter dem mellem Livets Klipper og Skjær, saa vilde de udvise større Forsigtighed og Omtanke, idet de selv styre ud paa farlige Steder.

De allerfleste Sønner følge i Fædrenes Fodspor. Ryger og drikker han, saa ville de prøve det samme. Er han hidsig og slem, saa ville de ligne ham deri. Hvad de ikke have faaet i Arv, ville de oplæres til som Følge af Exemplets Magt. Det store Ansvar, som Enhver har for sine Børns Fremtid, burde lede alle Fædre til at agte nøje paa sig selv og til at beherske deres Følelser til det yderste. Sløvhed i denne Henseende medfører ikke alene Fare for dem selv, men ogsaa for Sønnerne, der saa gjerne følge i Faderens Fodspor. („Bikuben".)

Fra Aandeverdenen.

En afdød, frafalden Missionær og Medarbejder i Evangeliets Tjeneste til sin forrige Ven.

Med Skam og Sorg til dig, min Ven, jeg skriver,
Om Ven og Broder jeg maa kalde dig;
Thi jeg en Daare var og er og bliver,
Og som en Saadan du vil mindes mig.
Ja, jeg en Daare blev, den Gang jeg tro'de,
At jeg var klog, og opblæst blev mit Sind,
Og fyldt med Hovmod blev mit svage Ho'de,
Som gjorde mig for Sandhedslyset blind.
Nu ser jeg — men for sent — min Dumhed klarlig,
Tildels jeg ser, hvor meget jeg har tabt;
Den Kurs, jeg tog, var lokkende, men farlig,
Og kun Ulykker den for mig har skabt.
Min Ungdoms Tid! — hvor lys var Livets Morgen! —
Hvor lovende min Fremtid da saa' ud! —
Men Livets Aften endte kun med Sorgen,
Da Døden fandt mig uden Tro paa Gud;
Kun Tvivl og Frygt jeg følte i mit Hjerte, —
En Ængstelse og pinlig Uvished, —
En Sjælekval, som voldte mere Smerte
End det, hvoraf mit syge Legem led.
Da Døden mig til anden Sfære førte,

Det som en anden Fødsel for mig var,
Og dog jeg var mig selv, jeg baade saa' og hørte,
Thi her jeg alle Sjælens Evner har;
Jeg mindes klart hver enkelt Daad i Livet;
Mit hele Levnetsløb staar for mit Blik.
Men ak! — det skjønne Haab, som blev mig givet,
Gik tabt, da Synd og Daarskab jeg begik.
Nu er jeg her blandt mange andre Daarer,
Som ubetænksomt brød en hellig Pagt;
Ak! kunde jeg med Angrens bitre Taarer
Blot slette ud, hvad jeg har gjort og sagt!
Her ser jeg Frugten af den Sæd, jeg saaede,
Den gode bragte mangen Sjæl til Gud.
Men jeg ved Synd forspildte selv Guds Naade,
Og mørk og haabløs ser min Fremtid ud.
Hvor er min ædle Hustru nu at finde?
Hun er ej her, skjønt hun forlængst er død;
Hun var til sidste Stund en trofast Kvinde,
Og aldrig hun sin Pagt med Herren brød;
Hun derfor strax af Lysets Engle førtes
Til ædle Aanders Himmel-Paradis,
Hvor de Gjenløstes Frydesange hørtes
Forene sig til Guds, Jehovas Pris.
Og mine Børn — de fem, som ere døde,
Skal aldrig mere dem jeg faa igjen?
Hvorledes skal jeg mine Fædre møde,
Som uden Lys og Kundskab døde hen.
Jeg burde have været en Befrier
For dem af mørke Tiders Slaveri —
Fra Overtro og falske Theorier,
Som hele Verden endnu sukker i;
Men ak; nu er jeg selv i Mørkets Lænker,
En Fange mellem faldne Aander her;
Min Kval forøges, hver Gang jeg betænker,
Hvad før jeg var, og hvad jeg her nu er.

(Forfattet af C. C. A. Christensen.) John Erik.

Indhold.

Kjøbenhavn, 1902.
Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).